

Oktay Safir

- Őirler -

Yayın Tarihi:

09.09.2022

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Őairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Őairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Őairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Oktay Safir

Eserleri:

18 Ekim 2002

Ben Hasan Balıkçı
41 yaşında elektrik mühendisi
Öldürdüler beni rüşvet almadım diye
Kızmayın çocuklarım
Babasız bıraktım diye sizi

Vurulduğum ve ölüyordum;
Fakat hala ağaç yeşil,rüzgar serin,dünya güzeldi
Ah çocuklarım ben sizi düşünüyordum
Nasıl bırakıp gidecektim sizi

Ateşte kömür gibi yanıyordum
Düştüğüm yeri yakacaktım
Çok da sıcaktım biliyordum
Ama çocuklarım sizden
Bensiz de olsa yaşamanızı istiyordum
Hem de dört elle sarılarak hayata
Meydanı boş bırakmamak için kalleşe
Dört elle sarılarak
Şunu bilin ki güzel şey
Namlunun ucunda da olsa yaşamak

Ben Hasan Balıkçı
41 yaşında elektrik mühendisi
Öldürdüler beni göz yummadım diye
Kızmayın çocuklarım
Babasız bıraktım diye sizi

Oktay Safir

Acının Karmaşası

Bir acının karmaşasını
Duyuyorum içimde
Nedenini bilmediğim
Bir sızının fırtınasındayım
Kaç zamandır gözlerimle
Bağımı kestim
O dalıp gidiyor ufka
Bense arkasından bağıyorum
Duymuyor
Bilmediğim yerlerde
Ansızın uyanıyorum
Çağırıyorlar beni
Duymuyorum
Ve artık hiçbir şeye şaşırıyorum
Ruh gibi bir adam oldum
Sormayın
Büyük bir parçamı bulamıyorum

2002-İstanbul

Oktay Safir

Aman

Bir gelmeye görsün ilham
Benden çekeceği var
Aman aman hem de ne aman
Tutarım kolundan
Çekerim kendi düşsel diyarlarıma
Gezdiririm köşkümün en nadide yerlerini
Mutluluğumun,üzüntümün,acılarımın
Zamansız, mekansız, sancılarımın
Bir zümrüdü var
Aman aman hem de ne aman
Bir yeşili var ki bakınca
Gözler bile yeşerir
Ve ilham bu zümrüdü görünce
Köşkümün bilinen en nadide köşesine yerleşir
Aman aman hem de ne aman
Tutarım kolundan
Kalk,kalk derim
Bu köşkün bilinmeyen
Nice güzel yerleri var

1997-Adana

Oktay Safir

Arayış

Eskilere dönünce
Hep bir çocuk olurum
Caddelerde koşan
Sense çiçekli bahçelerde
Elinde hep bir gül olan
Utangaç bir kız olursun
İçimizde saflıktan öte bir şey
Aşk çok ağır gelir diye
Kardeşçeydi en temiz deyişle
Şimdi ise
Yaşanacak en ağır şeyleri
Yaşamış bir şekilde
Anıyorum seni
Özlemimi duyuyorum
Her yalnız kalışımda
Fakat şimdi yalnızsam
Sanma dost bulamayışımıdır
Sebepse eskisi gibi
Saf bir sevgi arayışımıdır.

1999 Eylül-İstanbul

Oktay Safir

Aşk Olsun

O da beni seviyormuş
Yeni anladım
Demek ki ondan
Ne söylesem
'Aşk olsun Oktay' diyordu

2004-Adana

Oktay Safir

Aşka Düşeli

Boğuldum sevdaların çiçekli kementleriyle.
Bahar kokulu rüzgarları önlerine kattı, savurdu beni.
Dünyanın en güzel sesi sağır etti beni,en güzel yüzü kör.
Bir gülün zehirli dikenini battı elime.
Anlatılmaz sızılarım var, o gün bugündür.

Oktay Safir

Bahar Geldi

İstanbul'a bahar geldi
Saçlarına gözlerine
Yüzüne bahar geldi
Sevdiğim dolaşıyordur sokaklarında
İstanbul ve sevdiğim..
Nasıl da güzellerdir kimbilir şimdi.

Oktay Safir

Başlangıç

Gökyüzünden renkler yağarken güneşin doğuşuyla
Herkes kendi rengini alır
Bulut beyazdır gökyüzü mavi
Odamın penceresinden ışık süzülür
Kuşların sesi duyulmaya başlar hafiften
Kuşların sesi karışır horozun sesine
Horoz ötmeye başlarken

Uykunun son vakti yaşanır evlerde
Gözler yavaş yavaş aralanır
Kafalarda bir günün nasıl geçeceği planlanır

'Memleketim dünyanın güneşe dönük kısmında'

Uykular yarım kalır, tadında
Rüyan güzelse
En güzel yerinde uyanırsın
Kabussa sonunda.

1998

Oktay Safir

Bekleyiş

Açar gözlerini yağmura doğru
Solgun yanaklarında bir damla kalır
Kapanmış gözleri rüzgara doğru
Pamuk gibi buluttan bir duman kalır

Bir çocuğun göğre uzanmış ellerinde
Bir taze fidan ve bir yürek durur
Onunsa ışıltısı yitmiş gözlerinde
Film şeridi gibi bir ömür kalır

Yarı açık gözleri dalıp gider boşluğa
Ayakları tutmaz kulağı sağır
Bir ağaçtır yüreği meydan okur yıllara
Yaprakları dökülür gövdesi kalır

Nerede bağ bahçe nerede hareket
Yaşanan her an ona hep kahr
Yavaşça geliyor beklenen felaket
Bu nasıl eziyet neden geç kalır.

18.04.2002-Adana

Oktay Safir

Belki Bir Daha

Olmayacağım bir daha bu yaşta
Bu esintiyi bir daha böyle duymayacağım
Böyle güzel gelmeyecek gözüme
Kardan bembeyaz olmuş ova
Ve belki bir daha hiç görmeyeceğim
Yıldızların yağmur gibi yağdığını

Ağaçların kendi yaprak seslerinde dans edişini
Bir pencerenin başında onları seyredişimi
İçimden geçen sözcükleri belki unutacağım
Belki bir daha ki sohbetinizde ben olmayacağım
Bir kişi eksik soluyacaksınız odanızdaki havayı

Ankara-İstanbul 2001

Oktay Safir

Bilemiyorum

Bu gece avuçlarıma yıldızlar döküldü
Kör bakışının ağıtı mıydı bu bilemiyorum
Sen bu gece bir çiçeğin kokusu gibi
Büyülü geldin bana
Bir kuşun yankılanan ötüşü gibi
İçimden deliksiz söküldü acılar
Hayatım birikmiş duygulardı zaten
Her gece kabına sığmayan sular gibi
Dökülürdü kağıtlara
Taşıyordum durmadan
Seninse kalbinde hala boşluklar vardı
Ve ben kalbine göz koymuştum
Kağıtlar çare değildi
Azaltmıyordu sancılarımı
Bir sevgi bu kadar güçlü olmamalıydı
Fakat oluyordu işte
En az suçu sende buluyordum
Bu beni daha fazla üzüyordu
Uçurumdan dökülen duygularım
Çağlayan oldu da varamadı sana
Bilemiyorum kalbim, neyi beceremiyordu.

Oktay Safir

Bilmek

Gezip gördük sonuna kadar
Nasıl yaşar insanlar öğrendik
Oturduk okuduk
Akli başında ne kadar kitap varsa
Vurulduk tüm haklı savaşlarda
Cehaleti önyargıyı düşman edindik
Boyun eğmeyi reddettik
İnce iplerde yürüdük cambazlar gibi
Kalın iplere sermek istediler boynumuzu
Pes etmedik
Çünkü biliyorduk
Her karanlık gecenin sonunda
Aydınlık bir günün olduğunu

Oktay Safir

Bir Aşk Günü

Bir aşk gününe girdik
Bir rüyanın içine düştüm ben
O yıllardır görünmeyen
Gülümsedi geceme
Karıştı kafam yine
Mümkün değil
Bugün iş beklemeyin benden
Belki kaçma vaktim gelmiştir
Dağlara denizlere başka şehirlere
Ben böyleyim sıkılırım
Fazla kalamam bir yerde
Gidecek başka yerim olmasa da kalamam
Bir sabah gizlice kimseye görünmeden
Avuçlardan alır yüreğimi giderim

Bir aşk gününe girdik
Mümkün değil
Bugün iş beklemeyin benden
Hergünkünden daha ağır
Göğsümde taşıdığım kalp
Neylersin çekeceksin bu yükü
O gelmeyecek, sen gitmeyeceksin
Off çok zor bu dünya

2001-İstanbul

Oktay Safir

Bir Bardak Su

Çok şükür sapasağlam
İçiyorum bardaktaki suyumu
Neydi o gece çektiğim acı
Bir daha göreceğimi düşünmemiştim
Şu sıhhatli vaktimi
Sağlıklı her nefes
Bir ödül gibi şimdi
Ağaç ölümüne yeşil
Rüzgar inadına serin
Ah ne zormuş hasta olup
Ölümü düşünmek, derin derin,
Benimle birlikte dirildi her şey
Kendi kıyametimle yok olmuştu oysa
Tüm ömrümü verdiklerim
Çok şükür şimdi sapasağlam
İçiyorum bardaktaki suyumu
Öyle soğuk, öyle berrak
İçtikçe kendime geldiğim.

Oktay Safir

Bir Bilsen

Bir bilsen
Hangi uzak yollardan geldim buralara
Bir bilsen bilebilsen
Hangi uzak rastlantılarla karşılaştık
Nasıl doğduk
Nasıl büyüdük
Nasıl bir araya geldik
Ve bir bilsen sarı papatyam
Ne çok acılar çektim.

Oktay Safir

Bir Düş Gibi

İstanbul kendine çekiyor beni
Silinmiyor gözlerimden çehresi
Gülümsüyor bir düş gibi
Bir düşüş gibi çekiyor beni
Siyah beyaz bir fotoğraf gibi
İlkokulda çizdiğim bir resim gibi
Uzaktan el sallayan
Eski bir dost gibi
Bir düş gibi bir düşüş gibi
Çekiyor beni
Düşüyorum İstanbul
Ne olur tut beni

Oktay Safir

Bir Ömür İstanbul'da

Ben sana bir ömrü az buldum
Gezdim gördüm yedim içtim
Doymadım sana
Eski bir kundura yırtık esvapla
Bir lokma ekmek ile mutluydum
İstanbul sen fazlasın
Ömrüm az sana

Tarihi semtlerinde huzuru buldum
Derviş gibi döndüm sokaklarında
"Ne gördü isem şaşıruban kaldım"
Ben belki en asi kuldum
El pençe diz divan
Oldum karşında

Ben sende bir ömrü az buldum
Baktıkça asırlık yapılarına
Bıraktım ruhumu boğazın rüzgarına
Takıldım bir martının kanadına
Uyudum...
Ben sanki sende bin yıldır yatıyordum
Uyanmıştım şimdi bir solukluğuna

Hayat dediğimiz
Yazılan yazılardı boş sayfalara
Ve ben seni, durmadan seni yazıyordum
Yetmiyordu kağıtlar
İstanbul Allah aşkına
Bir sayfa, bir sayfa daha....

Ben sana bir ömrü az buldum
Gezdim gördüm yedim içtim
Doymadım sana
Eski bir kundura yırtık esvapla
Bir lokma ekmek ile mutluydum
İstanbul sen fazlasın
Ömrüm az sana.

Oktay Safir

Birkaç Kelime

Koca bir ömürde birkaç kelime
Bu kadar aciz kaldı zaman işte
Birkaç kelime yıktı beni
Bu yeryüzü, bu gök kubbe
Birkaç kelimeyle yitirdi anlamını

Biz seninle bir ömür
Birçok kelime paylaşabilirdik;
Birkaç kelimeye yenilmeseydik.
Oysa kim sığdırabilir ki
Birkaç kelimeye kendini,
Birkaç kelime bir insanı
Ne kadar anlatabilir,
"Birkaç kelime" o kadar işte.

Şimdi çok merak ediyorum
Birkaç kelimem yeterken
Çekip gitmene
Peki söyler misin
Birkaç kelimem yetecek mi
Senin geri dönmene?

Oktay Safir

Boğazımda Son Düğüm

Işıkları söndür bu gece
Teybe romantik bir kaset koy
Bestelenmiş şiirlerden türküler olsun mesela
Düşünerek ağlayalım
Düşünerek hüzünleneelim seninle
Koynumda yat bu gece koynumda yat
Yarın gideceğimi aklına bile getirme
Uyandığında yanında olmayacağım belki de
Belki de bir daha aynı yatağa sokmayacaklar bizi
Teypte 'Gidenlerin Türküsü'
Gitmeden son defa uğurla beni

1998

Oktay Safir

Böyle Geçti Ömrüm Benim

Sevda bitti izi kaldı
Kalem bitti yazı kaldı
Çoğu gitti azı kaldı
Böyle geçti ömrüm benim

Vuslat dedim eremedim
Sonu gördüm bilemedim
Acı çektim uslanmadım
Böyle geçti ömrüm benim

Ondan yar olmadı bana
Dost olmadı kimse cana
Sanmayın ders oldu bana
Böyle geçti ömrüm benim

Adam olan susar dedim
Yiğit olan çeker dedim
Hayırlısı olur dedim
Böyle geçti ömrüm benim

Oktay Safir

Bu İŖte Bir İŖ Var

Bu iŖte bir iŖ var Mehmet
Böyle susamazdım eskiden ben
Toprak mı çekiyor ne

Hava aydınlanıyor uyuyamıyorum
Gözlerimde günahlarım
Beynimi tırmıklıyor
Bu iŖte bir iŖ var Mehmet
Toprak mı çekiyor ne

Günler çabuk başlayıp, çabuk bitiyor
Send e geçtin bu yollardan, bilirsin
Bu işler hep böyle mi oluyor
Gözlerim bir şeylere
Dalıp dalıp gidiyor

Eski dostum Mehmet
Bir yolunu bulup haber versen
Eşime dostuma veda etsem
Şöyle bir nefes alıp derinden
“Gönlümce yaşayamadım” desem
Bildiğin gibi değil
Ruhum sığmıyor artık bedenime
Bu iŖte bir iŖ var Mehmet
Vallahi var
Toprak mı çekiyor ne

Oktay Safir

Çaresi Yok

Sevdanın çaresi yok
Pençeleşiyorum onunla
Bir türü değil her türü mevcut
Acıması insafı yok
Rahat diye bir şey bırakmıyor insanda
Su zor geçiyor boğazımdan
En soğuşu ateş geliyor
Günde tek öğün yemek
Fazlasını midem almıyor
Sevdanın çaresi yok
Ya öldürür ya süründürür benim gibi
Güldüreni yok
Kelepçe takmış elime
Aleme ibret gezdiriyor
Gece gündüz demeden
Vakitsiz geliyor sancısı
Sevdanın çaresi yok
Bacaları tüten onca sıcak yuva varken
Beni bu soğukta kapılarda yatırıyor

1998-Kadıköy

Oktay Safir

Dağınık

Bak bugün de güneş doğdu
Bugün de yaşıyorum
Odam geceden kalma
Dağınık
Bir tarafta saçların
Bir tarafta gözlerin
Tek tek topluyorum
Yine de bir 'sen' yapamıyorum

Oktay Safir

Dalgın

Bugün unutmuşum
Çiçeklere su vermeyi
Balıklara yem atmayı
Evdekilere günaydın demeyi
Bugün dalgın uyanmışım
Gökyüzüne bile bakmamışım
Hava nasıl bugün diye
Kahvaltı yapmamışım

Sevmek zor iş anlayacağın
Hasretlik zor iş
Gecenin kör vaktinde uykun kaçır
Takılırsın yarin bir sözüne
İşinden gücünden olursun
Her şeyi ama her şeyi unutursun
Şicim gibi yağmur yağar
İncecik tek kat elbiseyle,ıslanırsın
Karşıdan karşıya geçersin
Ne sağa bakarsın ne sola
Elin kızı acımaz işte
Hele bir türkü duymaya gör
"dam üstüne çul serer
leylide yar loyluda yar
bilmem yar kimi sever"
Ağlarsın.

Oktay Safir

Damla

Parmaklarımdan damlayan
Kanları gör de
Öyle terk et
Hayatımın hudutlarını
Sesimdeki titreşimleri
Duyuyor mu ki kulağın
Bu ne acele
Bozkır oluşuna aldanma topraklarımın
Altındaki madenleri gör de
Öyle terk et
Hayatımın topraklarını

Gel dinle beni ve
Gir şu kapıdan içeri
Bunlar kalbimin hücreleri
Dokun da hisset sızılarını
Git, gidebilirsin artık
Ben yaptım yapacağımı
Git ve gör
Benden uzaklaştıkça
Hiçbir şeye yakınlaşmadığını...

2002-Kadıköy

Oktay Safir

Değişim

Sana sarıldım
ellerim kilitlendi,
Hücrelerim ayrıldı
şeninkilerle birleştı,
İki ayrı insandık
bak nasıl da değiştı.

Oktay Safir

Deli

Sevda bir kuş gibi kondu yüreğe
'Sevda mı bir kuş, yürek mi? '
Diye sordu bir deli
Deli bizden akıllı çıktı derken
'Yürek bir sinek sevda bok 'dedi
Dur dedim orda
Deliysen de deliliğini bil
Yürek olabilir; ama sevda hiç değil
'Dinle 'dedi
'Ben bu hale nasıl düştüm
Düşünsene bir.'

Oktay Safir

Derin mevzu

Şimdi gençlik bence
Şeni bir daha
Dünya gözüyle görmemdir benim

Kalbime saplandın
Orada kaldıkça
Sözüm söz değil şiirdir benim

Yine geçti hazan
Mevsimler burdan
Başıma tacımsın sevdikçe benim

Nice insanlar gördüm
Kendi halince
Mevzum onlardan çokça derindir benim

Şana sevgim insanca
Ölçsüz sanma
Gözü açık kulağı duyanlardanım

1996-Adana

Oktay Safir

Devler ve Karıncalar

Öyle bir hayatı süreriz ki biz
Karıncalar bir dev gibi yaşar hayatı
Onlar ki mütevazı
Yok övünme gösteriş
Tutkuyu vicdan yemiş
Hüzünler hasır altı.

Devler ki silik suretleri altında
Bir kargaşa taşırlar
Karıncalar vardır ki
Bir dev gibi yaşarlar...

Öyle bir hayatı süreriz ki biz
Parlak ışıklara koşan çocuklar gibi
Bir güç peşinden sürükler bizi
Devler ve karıncalar aynı kulvarda koşarız
Hep bir umudun ittiği anı yaşarız

Onlar ki engelleri daha kolay aşarlar
Onlar ki adımları koca koca atarlar
Ama önde giden, hep biz karıncalarız

Devler ki silik suretleri altında
Bir kargaşa taşırlar
Bitişe giden yolu
Nedense şaşırırlar...

2001-Kadıköy

Oktay Safir

Durmuyor Yerinde

Bulutlar durmuyor yerinde
Yaşlı bir adam şişe elinde
Durmuyor yerinde
Dalgalar vuruyor sahile
Deniz de durmuyor yerinde
Bir kuş alkışlıyor kanatlarıyla yeni doğan günü
Rüzgar esiyor yüzüme yüzüme
Durmuyor yerinde
Genç bir adam durduğunu zannetse de
Yazıyor kalem elinde
O da durmuyor yerinde.

Oktay Safir

Elveda

Her bahar yeşiller giyinirdim
Kendi ellerimle diktiğim yeşilleri
Yeşillere elveda.

Ay ışığına çizerdim resmini
Bir tarafı yarım kalırdı hep
Ay ışığına elveda.

Dinlediğim yoktu
Adına yazılmış türkülerden başka türkü
Ve her kapım çalınmadığında
Sen kapımı çaldın sanırdım
Birde sensiz geçen her günümün sonunda
Duvarıma bir çizik daha atardım
Duvarlara elveda.

Mutlusundur tabi mutlusundur
Boşuna mı çektim bunca acıyı
Acılara elveda.

Sana bunları yazarken
Bir elimde kalem bir elimde hançer
Sakin ha kendimi öldüreceğimi zannetme
Bu acılara dayanamadığım için
İçimden seni çıkartacağım sadece.

1998-İstanbul

Oktay Safir

Evin

Saçaklarından dökülen güneşi tutamam
Penceren demir, elimi yakar
Kapın binlerce kez kilitli bana
Evin çok uzak çok
Dünyanın öteki ucunda

Efsunlu bir koku var bahçenizde
Papatya yağıyor sanki çatınıza
İçinde cümbüşler şenlikler
Kovalıyor birbirini günler
Hergün bir roman bitiyor
Sanki hayatınızda

Süzülsem anahtar deliğinden
Otursam salonun bir köşesinde
Akıllı bir çocuk gibi seni seyretsem

Odan mı? Onu hiç sorma.

Oktay Safir

Garipseme

Uyandı bir çocuk etrafa baktı
Kim bilir dünyada kimler yaşadı
Krallık sultanlık neye yaradı
Kalanlar sustular gidenler laldı

Uyandı bir çocuk etrafa baktı
Kimlerin dünyada ruhları kaldı
Gördü tutunulan ince dalları
Acılar bir deniz umutlar saldı

Uyandı bir çocuk etrafa baktı
Hiç düşünmeyen insanlar vardı
Bu telaş bu kavga biraz tuhaftı
Yoksa bilmediği bir şey mi vardı

Oktay Safir

Gazete Haberleri

ABD'nin yaptığı son operasyonda
1600 kişi öldürölmüş Irak'ta
Ne kadarı kadın, ne kadarı çocuk belli değil
Şu bir gerçek ama bir çoğu asker değil
ABD bunu o ölen insanların
Daha güzel bir ölkede yaşaması için yapmış
Onlar artık hiçbir ölkede yaşamayacaklar
Kendi ölkeleri de dahil.

Ve başka bir haber:
Putin gururla açıkladı
"Dünyanın en güçlü
Atom bombasını ürettik"
Milyonlarca kişiyi öldürebilecek
Bir silah daha icat ettik
Demek istedi herhalde, zat-ı muhterem.

Bir yandan da ABD' de ve Rusya' da
Doktorlar araştırıyorlarmış
Uzun yaşamanın sırlarını, sağolsunlar...

Bir başka haberdeyse
'Bush ve Putin dünya barışı için
Bir araya gelecekler' deniyor
Sonumuz hayrolsun.

2004-Adana

Oktay Safir

Geceye Sitem

Geceler, birbiri ardına sıralanmış geceler
"Ah bir gün daha bitti" dediğim geceler
Gözümü kapatırım
Perdelerine yansır geçmişim
Hüzünlü bir türkü titrer kulaklarımda
"Ne bu, yaşadığım hayal mi? " derim

Geceler, çoktur uymuşluğum karanlığına
Oysa dünya güzel, sabahlar güzel
Deniz güzel, ağaç güzel
Musluktan akan su
Gülen insan
Çalışmak, inanmak güzel

Yüzüne karşı söylüyorum darılma bana
Çok üzüyorsun beni
Ve biliyorum dile gelsen, bana ne söyleyeceğini:
"Bir tek bende dinlersin başını
Yine de sevmezsin beni
Uyu o zaman
Uyu o zaman
Seni gidi nankör seni"

Oktay Safir

Göçebe

Yazmayı bıraktım artık
Kelimelerle oynamıyorum
Şimdilerde bir huy edindim
Duramıyorum

Bir elma dilimi dünya
Kokulu leziz ve güzel
Her mevsim bahar
Her günüm aydınlık
Sığamıyorum

Yalın yaşıyorum
Süsten uzak, kalender
Küçük şeyleri dert etmiyorum
Yürüyorum keyfekeder
Dünyanın tüm şehirlerini
Görmek istiyorum

Ben ki yalnız bir göçebe
Ben ki düşüncesi kendinden güzel
Avlanıyorum şimdi hayal avlağında
Avlanıyorum kendimle beraber...

Oktay Safir

GülüŖün

GülüŖün ceylanların
Kırlarda çocuklar gibi
Oynadığını düŖündürüyor bana
GülüŖün umut veriyor
NeŖe veriyor insana
GülüŖünle açılıyor güller
Doğuyor güneŖ
Kulağımda akan ırmak sesleri
GülüŖünle unutuyorum
Başımdaki dertleri
Umursamıyorum hayatı
Dalıyorum gülüŖüne
Aklımda seninle dolu
Mutluluk hayalleri
Hiç kimsenin
Senin gibi gülmediğini düŖünüyorum
Hiç kimsenin
Senin gibi bakmadığını
Ve hiç kimsenin sen olmadığını
Bir gülüŖünle
Aklıma geliyor bütün bunlar
GülüŖün
İnceden inceye kendini hissettiren
Bir bahar yağmuru edasında
İslatır beni....

1998

Oktay Safir

Haksız Tahrik

Seni seviyorum evet
Kabahat sende ama
Böyle güzel olmayacaktın
Gel beni sev, der gibi
Böyle yakışmayacaktı sana
Siyah kazağın
Böyle yufka yürekli olmayacaktın
Bilmiyor musun, dayanamam.

Yaşamayı böyle sevmeyecektin
Giyinip süslenmeyecektin
Anlamayacaktın beni
Benim sevdiklerimi sen de sevmeyecektin,
Bilmiyor musun, dayanamam.

Seviyorum seni ama
Suç sende
İnan buna
Yoksa ben deli miyim
Dert açayım başıma

Kapıyı açık bırakmıştın
Çağırıyordun da
Bende ne yapayım,girdim içeri

Oktay Safir

Hiçbir Şehir...

Duyardım sesini sokaklarında, eski zamanların.
Ben değildim dolaşan kıyılarında;
Önümden gelip geçerdi
Sarayların,camilerin,ahşap yalılarının.
Kururdu senden uzakta şairlerin kalemi
Nedim, Kemal,Veli...
Ey ülkemin boğazından mürekkep akan şehri
Sen nice şairlere ilhamdın.
Açtın kucacağını herkese
Öksüz,yetim demedin, bağrına bastın.
Çok cefa çektin
Çok yoruldun
Çok ağladın
Ey 15 milyon çocuklu kadın.
Sen ki aldın bir Mehmet'i,Fatih yaptın
Sen ki bir çağı kapadın,bir çağı açtın
Sen ki hiçbir şehrin yaşamadığı günler yaşadın.

Ey kalpleri adıyla titreten şehir
Ey dünyanın göz bebeği
Kaldım nice şehir nice ülkede
Fakat hiçbiri senin kadar
Kalmadı bende.

Oktay Safir

Hoş Geldin

Sen elinde birkaç esvapla
Kaçıp bana geldiğinde
Bakışların uzak bir şehri anlatıyordu
Her şeyi dışarda bırakıp
İçeri girdiğinde
Üstün başın o şehir kokuyordu
Soğuktu,üşüyordun
Sımsıkı sarılmıştın pardösüne
Ellerin dal gibi titriyordu
Tutup zayıf ellerinden
Sobanın karşısına geçtiğimizde
Gözlerin sımsıcak bakıyordu

Sen bugün girdin ya bu kapıdan
Hiçbir şehir uzak değil artık bana
Hiçbir şey imkansız değil
Varsın cebimde üç beş metelik eksik olsun
Varsın şu tek göz evde ömrüm çürüsün
Yeter ki gözümün önünde olsun
Sıcak gülüşün

Çocuğum,kalbimin atışı,göz kırpışım
Çesur olmak gerekiyor
Yalnızca yaşadım diyebilmek için bile
Sen bugün girdin ya bu kapıdan
Artık hiçbir güç durduramaz beni

Oktay Safir

İki Nokta

..

Yalnızdım bu dünyada
Birde dostlarım vardı
Sonra iki kişi olmak istedim
Oldum da
Şimdi ise yalnız iki kişiyiz

2000-İSTANBUL

Oktay Safir

İsimsizin Türküsü

Biçare zamanlarda mum gibi erimişsin
Ne düşlerin vardı da birini görmemişsin
Kendini farklı sanma tüm insanlar gibisin
Sen ölüp gideceksin bari türkün söylensin

Dalındaki eriği bırakıp gideceksin
İçindeki seviyi unutup gideceksin
Bir şey anlamadım çabuk bitti diyeceksin
Sen ölüp gideceksin bari türkün söylensin

Bir kere ölmeye gör anılmaz olur ismin
Yerlerde gezer artık duvarda duran resmin
Beyhude her şey anla,bir dur ruhun dinlensin
Sen ölüp gideceksin bari türkün söylensin

Oktay Safir

İtiraf

Bıaktım tüm zevklerini dünyanın
Kabahatini kendimde buldum bütün olanların
Elimi vicdanıma koydum
Yanlış yolda olduğumu gördüm

İnsanlığın boğazında çoktan patladı dinamitler
Küçücük bebeleri katranla yıkadılar
Dilleriyle dünyayı yamayanlar
Elleriyle bozdular
Çalılıkların arkasındaki avcılar
Huzuru ezelden vurdular bile
Ve biz hala kendi dünyamızda
İnsanız diye yaşıyoruz
Her şeyi içimize sindire sindire

Bıaktım tüm zevklerini dünyanın
Kabahatini kendimde buldum bütün olanların
Elimi vicdanıma koydum
Yanlış yolda olduğumu gördüm

Oktay Safir

İz

Geldi, hep varmış gibi
Oturdu yanıma
Açtı içini bana
Anlattı dertlerini
Ne duyduysam ondan
Unutamıyorum

Bir kere girdi kanıma
Bir kere girdi kanıma
Bir kere girdi ya kanıma
Ahh...
Atamıyorum.

Oktay Safir

Kalkın!

Sabahın altısında
Neden kuşlar bu kadar güzel öter
Neden gökyüzünün mavisi bu kadar canlıdır
Ve neden insanlar hal böyleyken uyurlar

Kalkın dostlarım kalkın
Doğanın size söyleyecekleri var
Kaçırmayın bir gün eksilen sabahınızı

2002-Kadıköy

Oktay Safir

Kardan Adam

Gecenin karanlığında
Fabrikanın bacaları tterken
Beyaz beyaz
Havada çatlatırcasına bir ayaz
Ben beklerim
Geçte olsa dönecek sevgilimi

Oktay Safir

Kelebek Gibi

Ben giderim sevgilim
Belki hiç dönmem
Ben giderim gökkuşağım
Mavi bir gündür gelecek ikimize
Belki sensiz yaşarım

Ben ki
Sana en yakın olduğumda bile
Senden uzakta kaldım
Belki uzaklara gidersem
Sana yakınlaşırım

Ben bilirim sevgilim bilirim de
Sana bir şey söylemem
Acısını çok çektim dilimin kamelyam
Sığınaktın gönlüme

Aslında çok şey söyledim söyledim de
Dinlemedin kuru dalım
Dönüşü olmayan bir yer buldum işte
Arasan da bulamayacağın

Benim kanatlarım var artık
Kanatlandım dağ çiçeğim
Ve yeni bir hayat bekliyor beni
Her gün biraz daha güzelleşip
Biraz daha öleceğim.

Oktay Safir

Kendime

Aynada gördüğün yüz sensin Oktay
Başkası değil.
Yastığa damlayan gözyaşı senin
Bu hüzün bu çocukça küskünlük
Senden hep vardı, yeni değil
Büyüdün ama Oktay, artık çocuk değilsin.

Kırdığın kalpleri unut
Seni kıranları da
Yürüdüğün yolun belki sonundasın
Her şeyi bırakıp, bırakıp bir kenara
Başını dik, kalbini serin tutmalısın.

Belki adın kalmaz dünyada
Olsun...
Öyle bir hayat sür ki
Ağzında tadı kalsın.

Oktay Safir

Kırık Keman

Anna yağmur yağacak ve üşüyeceksin
Sana verdiğim atkıyı al boynuna sar
Uzaklaşma Anna'cığim yanımdan
Bilmediğimiz yerler buralar

Kim derdi ki Anna, ikimiz böyle yalnız
Böyle şehir şehir dolaşacağız
Sonu yokmuş gibi geliyor Anna'cığim
Söyle nereye kadar dayanacağız

Anna bir ev görüyorum rüyalarımda
Küçük bir şehirde kaybolmuş evler içinde
Bacasından duman tütüyor Anna
Böyle olmuyor Anna böyle olmuyor

Seni çok seviyorum Anna
Sana çok acıyorum
Elimde değil ya hiçbir şey
Bir bilsen nasıl kahroluyorum

Birazdan kar yağar, ay bile üşür kaçar
Anna gözünü kapar rüyaya dalar
İyi uykular sana
Sana güzel rüyalar
Ben ölüp gidersem Anna ne olur
Sen ayakta kal

Oktay Safir

Lepiska Saçlım

Bu gece çok üzgünüm
Bu gece çok ağlıyorum
Acı dolu sözlerim var
Hepsini söyleyeceğim
Bu gece gel lepiska saçlım
Bu gece gel ne olur
Yarın gideceğim bu şehirden
Senin şehirden
Gitmeme izin verme
Azat etme beni
Bu gece gel lepiska saçlım
Ne olur
Üzerimize kitle kapıyı
Kelepçem ellerin olsun
Hücrem İstanbul.

1999-Kadıköy

Oktay Safir

Masal Gibi

Bir kuğu kadar güzeldi ve
En sevdiğim kazağım kadar sıcaktı bana
Siyah benekli turuncu bir kelebektir
Yavru bir ceylan gibi zıplardım peşi sıra
Kaçardı köksüz çiçekler gibi
Yüzerdi yeşil suda
Bir kış gecesi ben, beyaz bir sokakta
Ayağında patenler kayıyordu orada
Bir masal gibiydi onunlayken hayatım
Bir masal gibi bitseydi ya sonu da

Uçarak gelirdi geceleri odama
Beni de götürürdü geldiği o diyara
Bir kapı açılırdı yemyeşil bir ormana
O prenses ben prens dolaşdık kol kola
Ne bir dev vardı ne cadı ne ejderha
Bir masal gibiydi onunlayken hayatım
Bir masal gibi bitseydi ya sonu da

Oktay Safir

O Şehir

O Şehri bir daha görmeyeceksin
O Şehrin sesi sana uğultu
Unut artık hatırlaman yersiz
Zaten o seni çoktan unuttu

O Şehir ki senin genliğindi
ayda Çeker gibi eridi gitti
Umutlandırmasın doğan gün seni
DönüŐ yolunu hayat çoktan unuttu

Oktay Safir

Ölünün Düşü

Ufka çile doluyor kalbimden hala
Aldatıyor ruhumu ve gençliğimi
Kaplıyor beynimin objektifini
Kapıyor elleriyle isyankar sözlerimi

Ufka çile doluyor kalbimden hala
Özüme çalıyor yokluğu
Yıkımların korkusuyla yıkıyor beni
Ben ben değilim dostlar
Aldanmayım silüetime
İçimde yaşıyorum esaretimi
Gerçeği buldum sonunda
Sorgulayarak kalbimin adaletini
Buna rağmen
Kalbimi söküp atamayacağımdan
Ben çoktan öldüm aslında ben çoktan
Belki yaşamının düşünüyü görürüm diye
Bekliyorum hiç yoktan

Oktay Safir

Öyle Düşünsene

Irmak nasıl kuruyor bak
Güneş nasıl batıyor bak
İnsan nasıl ölüyor bak
Bak ve öyle düşünsene

Çiçek nasıl soluyor bak
Gönül nasıl acıyor bak
Günler nasıl geçiyor bak
Bak ve öyle düşünsene

Hasta olup inleyene
Derya iken kuruyana
Gece gündüz ağlayana
Bak ve öyle düşünsene

Böyle mağrur durmasana
Ömrün yandı uyansana
İnsanların kavgasına
Bak ve öyle düşünsene

Oktay Safir

Ruhumdan Başla

Yaşamaktan vaktin kalırsa aşka
Ve birgün beni sevmeye karar verirsen
Bedenimden değil sevdiğim
Ruhumdan başla

Oktay Safir

Saf Aşık

Çocuk sana abayı yakmış
Senin haberin yok.
Vapurdayken elleri yanaklarında
Gözleri uzaklarda
Dalıp seni düşünüyor.
Bir dev kadar güçlü olabilir senin için
Bir çocuk kadar savunmasız
Teslim edebilir kendini sana.
Bir dilek tutmuş içinden
Gözleri haykırıyor.

Çocuğun hali fena
Senin haberin yok.
Hayalinde seni binbir şekle sokuyor
Kimi görse anlatacak, kendini zor tutuyor
Yanlış otobüslere biniyor
Yanlış duraklarda iniyor
Aşk filmleri seyrediyor boyuna
Elinde yastığı, safça gülümsüyor.
Keratanın aklında sen
Sen de buldun saf çocuğu eğlen.

Fakat o da öğrenecek sonunda
Aşkın tek başına yaşanmadığını
Çok hayalin yaşananları azalttığını
Hele bir de çocuk işi kaptı mı
Sen o zaman gör kimmiş eğlenen.

Oktay Safir

Sakat Dilenci

Sevdan
Sakat bir dilenci gibi
Tuttu ceketimi bırakmıyor
Varmam gereken tüm yerlere
Geç kaldırdın beni
Oysa ben daha gencim
Beni dört gözle bir gelecek bekliyor
Zayıf,çelimsiz,aç ve dört gözle
Eli boş göndereceksin beni
Utancımдан başımı eğdireceksin.

Oktay Safir

Seçim

Çabuk incinen
Çabuk aldanan
Bir ruhum olmasaydı
Belki gökyüzü olmuşum
Aydınlık mavisıyla

Kendimce büyütmeseydim
Küçücük ilgileri
Çoktan bir bahçe olmuşum
Nergisiyle gülüyle

Kaderin ağlarını örüp de
İlk aşkımı tattırdığı
Zamana dönüp
Çekebilseydim kulağımı
Anlatabilseydim
Bütün duygularımın
Yalnızca bana kaldığını
Şimdi ışıll ışıll
Bir şehir olmuşum
Kalabalık canlarıyla

Doğa kurallarına uygun
Yaşasaydım hayatı
Maddi gerçeklere
İsyan etmeseydim
Duygularımla
Binlerce ciltlik
Kitap olmuşum
Üzerinde
Parmakların dolaştığı

Lakin böyle bir hayatı
Kabullenemedi vicdanım
Yaşadı kendi dünyasında
Kendi bildiği hayatı

Gökyüzü bulutlu
Toprakları çorak
Terk edilmiş bir şehir vardı
Ruhum bu şehrin ıssızında
Yazılarını kimsenin okumadığı
Bir kağıt parçasıydı

İstanbul-2002

Oktay Safir

Sevmediydim

Ateşler güneş gibi yanardı içerimde
Toz toprak gözlerimde başkasına bakınca
Sen hep nazlıydın benimle görüşünce
Kimseyi senin gibi sevmediydim ben

Kinlendiydiler bana senin tüm sevenlerin
Yollarını kesmiştim sana doğru gelenlerin
Ağzını tıkaşmışım sevgime sövenlerin
Kimseyi senin gibi sevmediydim ben

Ben bir çocuk gibi ağladığımda da
Sana bir köle gibi yalvardığımda da
Bana bir düşman gibi saldırdığında da
Kimseyi senin gibi sevmediydim ben

Yağmur kuru gök dar gelirdi bana
Seni öven dil dost gelirdi bana
Eller kötülediklerinde de seni bana
Kimseyi senin gibi sevmediydim ben

İstanbul-1999

Oktay Safir

Sır

O ilkbahar İstanbul'da
Ben hiç olmadığım kadar hayal
Sen hiç olmadığın kadar gerçektin
Ben bir çocuktum ve
İlk kez seviyormuşçasına
Boyuna çocukluk yapıyordum
O ilkbahar İstanbul'da
Sen pembe bir çiçektin
Ben sana gözüm gibi bakıyordum
Dağa taşa haykırıyordum
Nasıl da güzelleştiğini
O ilkbahar İstanbul'da
Sen her şeyi bilecektin
Bir bahar, bir bahar daha bekleseydin
Avucumda damlalarla sana gelecektim
O ilkbahar İstanbul'da
Senin neler düşündüğünü
Ben hiçbir zaman bilemeyecektim.

Oktay Safir

Sitemcil

Yar!
Gönlüm bir güvercin kanadı
Çırpındıkça çırpınıyor
Ardımda gurup, üzerimde yıldızlar
Önümde gün doğuyor
Çiğliğim çınlıyor tüm boyutlarda
Bilmem ki kulağın bunu nasıl duymuyor
Yüzün tebessüme, ağzın konuşmaya
Gözün bakmaya acizken
Gönlün bu inadı nasıl da beceriyor
Ne biçim yarsın sen
Varlığın ve yokluğun bir görünüyor

Geceleri geç yatıyor
Ve sabahları uyanmak istemiyorsam
Bil ki ümidim olmadığından
Senden ve doğacak günden.
Çevremde bu kadar güzel varken
Bilmem ki sana ne oluyor.

Biraz daha erken girseydin hayatıma
Kalkmadan görürdün gençliğimi
O zaman ateşlerdi
Senin bu putlaşmış yüreğini
Fakat şimdi durum malum
Şamdanda savaşıyor iki mum
Son yanmaları oynuyor
O kadar yılımı boşa geçirmişken
Bilmem ki şimdi bana ne oluyor
Ben başka alemde sen kendi halindesin
Senin bu kayıtsızlığın içime dert oluyor
Nazlısın, yeni açmış çiçek gibisin
Hava neden karardı
Mumlar söndü mü dersin?

2000-Kadıköy

Oktay Safir

Solgun

Sana ne zaman baksam
Bir sonbahar mevsimi görüyorum
İçime kasvet çöküyor
İlkbahar gibi değil gülümsemen
Saçların da öyle değil
Bense korkuyorum bildiğin gibi değil

Gülerken ağlıyorsun
Gülerken ağlatıyorsun
Seni ne zaman görsem
Yapraklar dökülüyor
Yaz gibi değil tenin
Gözlerinde öyle değil
Bense korkuyorum bildiğin gibi değil

Soğuksun
Kimseyi üşütmeyen, kimseyi ısıtmayan
Bir soğukluk var sende
Seviyorum seni
Öyle ki hem de
Her an dilimin ucunda adın
Ağızdan kaçırmaktan korkuyorum
Sense hep suskun suskunsun
Bir sepet içerisinde
Bir kedi yavrususun
Kış gibi hırçın değilsin
Gidişinde öyle değil
Dönüşünü müjdeler gibi, uysal
Bense korkuyorum bildiğin gibi değil

Sen sonbaharda
Şararmış bir yapraksın
İnce, hassas, kırılgan
Dokununca düşecekmiş gibi duran
Bense bir ağacım
Dalındaki son yaprağın
Düşmesinden korkan.

2000-İstanbul

Oktay Safir

Söylemiş miydim

Bir kız sevmiştim nedenini bilmeden
Belki de çok sıkılmışım
İş güç koşuşturma derken
Kendime sığınacak bir liman aramışım
Ayağını ırmağa uzatmak gibi düşlemişim
Aşk güzel şey gelmişti o vakit
Belki çok şiir okumuş,çok şarkı dinlemişim

Çok zaman geçti aradan,gençtim...
Bir kız sevmiştim nedenini bilmeden
Belki de çok kırılmışım
Nereye gitsem ne yapsam olmuyordu
Aynı kişiler,aynı sohbetler; bıkmışım
O kıızı sevmiştim ben nedenini bilmeden
Her şey bir anda değişecek sanmışım

Oktay Safir

Tutunamayan

Ben kimi gün Moda'da bir çay bahçesinde
Kimi gün Üsküdar'da bir mesirede
Yalnızlığımdan sıkılıp sevdalar yaratıyorum kendime
Geziniyorum yokuşunda caddelerin, sayıklayarak
Kimselerden habersiz, biçare

Ben kimi gün bir küçük pencereden
İçeri alıyorum dünyayı
Bir kumbara gibi içimde biriktiriyorum hayatı
Betonları sevmiyorum, sanki birer mezar taşı
Oysa yaşamak istiyorum
Betonlara hapsedip bütün telaşı.

Ben kimi gün sabırsız ve doyumsuz insanların
Gürültüsünden sıkılıp
Şehrin en yüksek tepesine çıkıyor
Ve her şeyi aşağıda bırakıyorum
Kollarımı uzatıp gökyüzüne
Beni yanına çekecek bir eli bekliyorum

Ben kimi gün Moda'da bir çay bahçesinde
Kimi gün Üsküdar'da bir mesirede
Yalnızlığımdan sıkılıp sevdalar yaratıyorum kendime
Geziniyorum yokuşunda caddelerin, sayıklayarak
Kimselerden habersiz, biçare

05.06.2002-İstanbul

Oktay Safir

Uçuşan Papayalar

Gözlerin sudan mıdır
Bakışların ışıktan mı
Bir sevgiyi yüceltmenin
En büyük dayanağı
Sevginin saflığıdır
Kalbin incilerden mi
Yumuşak huylu çiçeğim
Kırma bu ruhu gezgin
Kendi durgun aşığı
Göklere gitmemiz gerek
Kanatsız sevgilileri
Taşıyamaz kanatlarımız
Beraber uçmamız gerek
Biz aynı şehrin yolcularıyız
Kırma bu ruhu gezgin
Kendi durgun aşığı
Gülüşünden dökülecek
Çiçekleri bekliyorum
Gülüşünle uçuşacak papatyaları.

2002-İstanbul

Oktay Safir

Ufka Doğru Bakarken Söylenen Sitemkar Sözler

Bir denizin ufkuna verdim ben seni
Bir daha geri dönmeyeceksin
O uzak diyarlarda umma sevgili
Böylesine ilgi görmeyeceksin.

Oktay Safir

Unut; ama

Rüyaları unutma Kamelya
Şairleri de unutma
Şairler rüyalar gibidir Kamelya
Gördüğüne, dokunduğuna benzemez
Açar gözlerini bilmediğin dünyaya

Beni unut Kamelya, ama beni unut
Rüyaları ve şairleri bıraktım sana
Onları unutma
Benim küstüğüm bütün şiirleri
Sen ezbere bil

Beni unut kamelya, ama beni unut
Ve çıkarsam yıllar sonra karşına
Hiç tanışmamışız gibi
Beni yeniden tanı Kamelya
Beni yeniden tanı

2002-Kadıköy

Oktay Safir

Uzaktakine

Ey toprak tenli
İşıltılı bakışlı
Gül yüzlü, hoş sesli şirin kız
Uzaklığın yetti gayrı
Özledi çocuklar senle sohbeti
Kimsede bulamıyor yaşlılarımız
Sendeki hürmeti
Biliyorum
Ağaçlar, kuşlar, çiçeklerde özledi seni
O yüzden alıyorum karşıma onları
Seni anlatan
Büyük büyük cümleler kuruyorum
Türküler şiirler okuyorum
Yine de açmıyor çiçekler
Kuşlar uçmuyor
Ağaçlar meyve vermiyor

Ey toprak tenli
İşıltılı bakışlı
Gül yüzlü, hoş sesli şirin kız
Uzaklığın yetti gayrı
Özledi herkes seni
Bazıları söylese de
"Senden başka özleyen,
Bekleyen yok onu" diye
İnanma onlara sen
Benim gözümle baksalardı onlar
Görürlerdi her şeyin
Nasıl da solup, silikleştiğini
Ve her şeyin nasıl da
Boyun büküp seni beklediğini

Oktay Safir

Yalnızca

Yalnızca
O aşk şiiri kaldı hatıra
Bir kitabın köşesinde eskimiş
Çocukluk el yazımla
İlk aşkım sayılırdın
Sen ey güzel kız
Saygılarımla

Yaşıtlarımız nasıl yaşarlardı bilmem
Ama biz bir yetişkin gibi çocukça yaşadık
Ne söylesem sana şaşırıp kalırdın
Sen ey küçük kız
Sevgilerimle

Geçemiyorum artık o sokaktan
Ne de resimlere bakabiliyorum
Bilmiyorum nerede olduğunu da
Bazen seni gördüğümü sanıyorum
Kaldırımında oturup ağlayan
Küçük bir kızda
Sen ey eski dost
Dualarımla

Oktay Safir

Yarım Kalacak

Her Şeye yeniden baŐlanılacak
Uzun bir yokuŐ tırmanılacak
Tepedeki Anka birden uŐacak
Saadetim böyle yarım kalacak

Ne umutlar baŐlamıŐtım ben ona
Çok yakınlaŐmıŐtım mutlu sona
Henüz tam fark edemedim ama
Saadetim böyle yarım kalacak

Gönül vermek kolay gle
Kalpten duygular ulaŐır dile
Beni heves ile dinlese bile
Saadetim böyle yarım kalacak

Bir denizin ufkuna verdim ben seni
Bir daha geri dnmeyeceksin
O uzak diyarlarda umma sevgili
Böylesine ilgi görmeyeceksin

Oktay Safir

Yaşamak-1(2000)

Yaşamak bunca insan arasında
Büyük şehirlerde yitip gitmemek
Direnmek her türlü insafsızlığa
Yaşamak, aldığın nefese sahip çıkarak.

Yaşamak dolu dolu
Erdemlerini yitirmeden
Özlemlerinin peşinden koşarak
Kapatıp kapıları karamsarlığa
Yaşadığın zamana kanarak
Yaşamak, yanlışlarından ders alıp
Doğrularının arkasında durarak.
Yüreğini koyup bir yelkene
Denizlere vererek
Ve kıyıda üfleyerek gücün yettiğinde
Biraz daha özgürsün bak.

Yaşamak, başından aşağı dökülen
Soğuk suyu hissederek
Çalıştığın vakit, alnındaki teri silerek
Ve onun kutsallığına inanarak.
Gözünü sakınmadan alevlerden
Yangından kurtarabildiğin kadar
Çok şey kurtararak.

Yaşamak; hayatını ihtimallere, şansa bırakmadan
Kimsenin ağızına laf vermeyerek
Hak yedirmeden
Kimsenin hakkını yemeyerek
Bir insan gibi bütün vazifelerini yaparak.

Yaşamak, ellerinde kelepçe
Ayakalarında pranga
Uçurumdan itilmiş olarak
Şah damarın kesilmiş
Akan kana bakarak
Yani öleceğini bile bile
Yaşamaya çalışarak.

Yaşamak, rüzgara kapılmadan
Ona yön vererek
Nefes alışına bile bir düzen tutturarak
Ve inandıkların için
Zevklerinden geçerek.

Savaşmak düşmanlarınla, bir dev gibi
Yaşamak dostlarınla, çocuk olarak.

Oktay Safir

Yaşıyorum Madem

Yaşıyorum madem
Bu gökyüzü benim demektir
Mümkündür benim tüm dünyayı gezip görmem
Yıllardır görmediğim dostlarımı aramam
Deniz deniz dolaşmam
İnsanlarla tanışmam
Çok mutlu olmam mümkündür
Yaşıyorum madem
Uçaklar trenler arabalar
Bu ayaklar benim demektir
Değil midir yaşamak hissetmek değil midir
Ha çöldesin o zaman ha denizde
Ha işçisin o zaman ha patron
Yeter ki bil yaşamayı, hissetmeyi
Ölmek hissetmemek değil midir
Yaşıyorum madem
Nerde barış var memleketim
Nerde huzur var evim
Nerde güzel var yarım demektir

Oktay Safir

Yaşıyorum Şimdilerde

Yaşıyorum şimdilerde
Sabahattin Ali'nin
"Sevdasız" şiirindeki gibi,
Biraz da Cahit Sıtkı'nın
"Sevdalı" şiirindeki gibi.
Yaşıyorum bana ne mutlu
Şiirlerdeki gibi
Yaşıyorum yaşamasına da
Öyle görüldüğü gibi değil yani
Bir Aşk Resmî Geçidim
Olsun istemesem de
İsterdim Karıma Mektuptaki gibi
İdamlıkta olsam
Bir bekleyenim olduğunu bilmeyi.

1999- İstanbul

Oktay Safir

Yılmadım

Korkmadım yenilgiden
Acılardan korkmadım
Sevmedim tembelliği
Çalışmaktan kaçmadım
Düşünmedim insanları
Amaçları düşündüm
Başıboş değildim
Hedeflere yürüdüm
Yormadı beni bir şey
İnsanlardan yılmadım
Çekinmedim kimseden
Başı önde olmadım
Doğrularım vardı hep
Kendimce sevdalarım
Yılmadım savaşmaktan
Yaşamaktan yılmadım

Oktay Safir